

СИМЕОН СИМОВ

ПСИХОНАВТИТЕ

chitanka.info

То. Е.

Синева. Празно. Тъмнина. Много. Оттук. Зелено. Тласък.

Пропадане. Болка. Ускорение. Долу е. И червената светлина. Навсякъде. Бързо.

Прокраждане. Накъде? Това е. Изчезва. Отново. Нагоре. Сега. Идва ли? Още веднъж. Трябва. Готово.

А сега? Нов опит. Ето го сиянието. Какво става? Ще се опитам още веднъж. Аз? Като че ли се връщам. Този път трябва да успея. Кой е? Не съм това. Отново. Спокойствие. Пак се разпадам. Губя се! Дали е това? Ще достигна. Ето. Успях. Но къде...

Шумовете внезапно изпълниха тъмнината наоколо. Да, това бе човешки говор, но той беше странно неразбираем. Звуците се преплитаха и раздалечаваха, но всичко бе само шум. Очите се отвориха, но нахлулата ослепителна светлина ги накара да се затворят отново. Внезапно някой извика:

— Вижте, идва на себе си!

След миг, той усети надвиснали сенки и точно в този момент един глас го оглуши, прошепвайки му:

— Добре дошъл! Как си, момче?

* * *

Журналистите бръмчаха толкова силно и досадно, че Фридман се безпокоеше дали няма да избухне в следващия момент.

— Повтарям отново! Той ще бъде тук само след няколко минути!

Един очилатко успя да надвика останалите, довеждайки го до точката на кипене с въпроса си:

— Господин Фридман, ще отречете ли, че в момента той е жив труп?

— Мисля, че вече казах... — изсъска Фридман. — Той ще се появи след малко.

— С какво ще докажете неговата самоличност? — продължи да налива масло в огъня нахалникът.

— С независима експертиза! — почти извика Фридман.

— Моля за спокойствие в залата и спазване на реда! — намеси се водещият. — Можете да зададете въпроса си, госпожице.

— Господин Фридман — започна анемичното, но симпатично девойче, — вярно ли е, че процедурата е много болезнена?

За първи път Фридман си позволи да се усмихне.

— „Ох“, край на цитата — опита се да се пошегува той.

— Вашият въпрос? — водещият посочи млад мъж, бранещ камерата си от блъскащата го тълпа.

— Господин Фридман, как оценявате риска при този вид експерименти? — насочвайки обектива си попита той.

— Вероятността за нещастен случай е по-малка от процент — излъга Фридман. — По-вероятно е спонтанното терминиране на процеса в началния му етап. Други въпроси?

— Благодаря ви.

— Вие? — водещият избра притежателя на една от многото вдигнати ръце.

— Господин Фридман — с ужасен акцент започна той, — смятате ли, че в обозримото бъдеще ще бъдем способни да осъществим такъв вид... как да ги нарека... контакти на голямо разстояние?

— Мисля, че е още рано за прогнози... Но ето го и самия него!

В първия момент никой не бе забелязал влизането на Игор, но сега в негова чест избухнаха бурни аплодисменти. Веднага след това започна отчаяна надпревара по задаване на въпроси. Игор рязко вдигна ръка, в опит да пресече този дъжд от думи.

— Мисля, че е по-добре да започна сам — твърдо каза той. — След това ще отговоря на допълнителните ви въпроси, ако времето ни позволи. Преди всичко искам да кажа, че се чувствам в отлична форма. Експериментът мина без каквито и да било усложнения и скоро ще можем да посрещнем и другия контактър...

— Защо той не е тук сега? — прекъсна го очилатият досадник.

— Първо, той е тя, второ, в момента дава интервю в друга зала и трето, знаете, че всички сме уморени и затова бъдете така любезен да не ме прекъсвате повече.

Избухналият нервен смях в залата като че ли поразсея натрупалото се напрежение.

— И така — продължи Игор, — предполагам, че резюмето на техническата част от операцията и медицинските ни показания ще

бъдат предоставени на пресата до час, с което смятам, че можем да приключим. Моля да ме извините.

Фридман и Игор понечиха да излязат, но журналистите сякаш умишлено им преградиха пътя.

— Господин Полански... Моля за още един въпрос... — бе репликата, чуваща се отвсякъде.

Двамата започнаха още по-упорито да се мъчат да си пробият път, докато най-сетне охраната успя да достигне до тях, за да ги изведе навън.

* * *

— Къде каза, че отиваме, Шефе? — попита Игор, загледан в мрачното небе през прозореца на колата.

— Главният лекар на една психиатрия от няколко дни тормози секретарката ми. Настоявал за среща с нас двамата. Било изключително важно. Почти пристигнахме.

След минута автомобилът зави по една странична алея, премина през малка гора и спря в двора на леко олющена сграда.

Портиерът ги насочи към кабинета и малко по-късно те вече стояха очи в очи със спокоен човек на средна възраст, който се представи като професор Крьонингер.

Игор и Фридман не отказаха предложеното кафе и веднага преминаха към същността на срещата.

— Разбрах, че много сте искали да ни видите, професоре — започна Фридман.

— Точно така — с леко смущение в гласа отвърна Крьонингер. — Имам намерение да ви предложа нещо, което съм убеден, че ще ви заинтересува.

— И какво е то, докторе? — леко недоверчиво попита Игор.

— Преди това, бих искал да се запозная с някои подробности около вашите експерименти.

— Ще се радваме, ако можем да ви кажем нещо повече от оповестеното до момента — с едва доловимо пренебрежение отговори Фридман.

— Не, не... Опасявам се, че не ме разбрахте. Не става дума за информацията, публикувана в научнопопулярните издания. Бих искал да чуя вашето лично мнение по някои въпроси.

— И какви са те? — попита Игор.

— Преди всичко искам да знам как се гарантира безопасността на двамата участници в опита, имайки предвид възможните пагубни последици за психиката им.

— Както сигурно знаете — отвърна Фридман, — контактът между нервните им системи се осъществява посредством суперкомпютър, така че не се получава „сливане“ на съзнанията и телата им, в буквалния смисъл на думата. Взаимодействието се извършва във виртуалната среда на компютърната система, като в случай на евентуално възникване на какъвто и да било проблем, бързо и сигурно могат да се прекъснат връзките между донора и акцептора, без това да предизвика непоправими щети и за двамата.

— Предполагам, че самата система е достатъчно добре осигурена срещу енергийни и други видове сътресения.

— Преди сеанса тя извършва обстойна двукратна самопроверка, което се смята за достатъчна гаранция.

— Разбирам. Доколкото ми е известно, вашият екип смята, че един от най-важните аспекти в бъдещото развитие на психонавтиката ще бъде диагностиката и борбата срещу труднолечимите психични заболявания.

— Точно така — каза Фридман, — но това изисква много и добре подготвени специалисти, способни да боравят с този нов метод на терапия.

— Съгласен съм, но за начало могат да се използват обикновени психично устойчиви хора, чиито спомени относно образите и усещанията, получени при краткия директен обмен на информация с болния мозък, ще бъдат анализирани от специалисти.

— Вижте... — смутено започна Фридман. — Всъщност на сегашния етап изпитваме някои технически трудности, които могат да се изострят при присъствието на информация, продуцирана от психически неуравновесено съзнание. Просто поведението на цялата система може да стане непредвидимо.

— Значи признавате, че могат да възникнат сериозни проблеми, при евентуално попадане на един от участниците в стресово

състояние?

— Да наистина — намеси се Игор, — но знаете как стои въпросът с това кой ще бъде първи...

— Да, известно ми е. И точно затова ви предлагам едно начинание, което може да ви се стори доста рисковано, но гарантира именно това.

— Слушаме ви.

— Става дума за едно събитие, което според нашите наблюдения се повтаря с изключителна точност през последните двадесет и две години. Това е периодичното увеличаване на случаите на нетипична шизофрения. Подложихме явлението на обстойно изследване, но за съжаление, без никакъв резултат. Като причина за появата на заболяването разгледахме и със сигурност изключихме дори такива въздействия като слънчевата активност, но това не ни помогна кой знае колко. Смятам, че взаимното ни сътрудничество по случая може да бъде от полза.

— Бих искал да разберете, че такова решение не зависи само от нашия екип... — започна да се оправдава Фридман.

— Знам, но мисля, че вече споменахте, колко важно е да бъдеш първи като поемеш риска на самостоятелната инициатива. Моля ви, дайте ми отговора си в следващите няколко дни.

* * *

Фридман вдигна поглед при почукването на вратата.

— Влезте, професор Крьонингер.

— Смятам, че хората ми са готови.

— Ние ще бъдем на линия след около четвърт час.

— Вървят ли проверките по сигурността? — с вече станалата си натрапчива резервираност попита Крьонингер.

— Но моля ви, професоре, тук все пак става дума за петминутен контакт. Искрено се съмнявам, че пациентът ще може „да направи нещо“ на психонавта ни — опита се да успокои него, а и себе си Фридман.

— Не бива да забравяме, че каквото и да се случи, то трябва да остане между тези стени.

— Вече се споразумяхме, че тази уговорка е във взаимен интерес, но не вярвам да се наложи да влезе в сила.

— Дано да е така — с едва доловима въздишка отвърна професорът.

— Отново и отново препрочитам епикризата на пациента — реши да смени темата Фридман — и някак си все още не мога да повярвам в твърдението ви, че тези симптоми са масово явление.

— По-добре ще е да свикнете с тази мисъл — отвърна Крьонингер, — макар да признавам, че и на мен самия бе доста трудно в началото.

— Дори да се съглася с всичко това, не мога да не отбележа, че примери за подобно страдание могат да се открият още в дълбока древност, като започнем от обладаните от дявола или бесове в Средновековието и стигнем до днешните контактьори с извънземни. В повечето от тези случаи мисля, че и неспециалистът може да постави диагноза.

— Знаете ли — замислено каза професорът, — ще споделя нещо, заради което би трябвало да отнемат дипломата ми. То се свежда до въпроса: А дали всичко е толкова просто?

— Ха! Това е нещо ново — възкликна Фридман. — Какво имате предвид?

— Самият аз се отнасям доста скептично към „доказаните“ телепатични контакти с чужд разум, но все пак не съм убеден, че в някои от тези случаи не става дума за въздействие от страна на неизвестна, разбира се, природна сила.

— Но вие самият казахте, че е изключена такава възможност!

— Казах само, че нямаме напредък в откриването на евентуално външно въздействие, но всички факти говорят за наличие на такава.

— Имате предвид рязкото настъпване на заболяването?

— Не само това. Тези болни принадлежат към различни социални и психологически групи, възрастовата граница е широка, разпределението между половете е почти еднакво, в повечето случаи липсва наследствена обремененост... Много често, това са хора с доказана психическа устойчивост.

— И няма нито един признак, по който могат да бъдат групирани?

— Не съвсем. В почти всички случаи става дума за хора с развито абстрактно мислене, но това е твърде общ белег.

— Нека да погледнем нещата така — предложи Фридман. — Знаем, че колкото по-развити сетива притежава дадено същество, толкова по-развито е и светоусещането му. Например един човек, по рождение лишен от всички сетивни органи освен кожата, няма да бъде способен да развие нищо повече от прости условни рефлексии, въпреки сложното устройство на мозъка си и обратно, наличието на свръхизострена чувствителност или някакво въображаемо ново сетиво, било то и в рудиментарно състояние, със сигурност би променило начина, по който това същество ще възприема околния свят. Съгласен ли сте?

— Преди време един млад колега изказа подобна фантастична хипотеза като дори предположи, че такава „сетиво“ би могло да възприема информация от свят в друго измерение и именно това предизвиква душевните смущения — подсмихна се в отговор Крьонингер.

— Не бих искал да бъда толкова краен в предположенията си, но смятате ли, че подобна възможност е изключена?

— За съжаление, показанията от изследванията на мозъка на тези пациенти не предразполагат към такива атрактивни хипотези.

— Как можем да бъдем сигурни, когато не знаем какво точно търсим?

— Не мисля, че сме се събрали, за да гадаем... — почти раздразнено понечи да отговори професорът, когато телефонът иззвъня. Фридман вдигна слушалката и след миг я постави обратно, казвайки:

— Както и да е. Време е да започваме.

* * *

Всичко бе готово. Игор и упоеният пациент бяха облепени с датчици, но въпреки това, той успяваше да си придаде авторитетен и спокоен вид. Той отпи от подадената му смес и се приготви за началото на операцията. Фридман стоеше зад един от многото монитори и момент преди да даде знак за започване, улови погледа на Игор,

промълвявайки беззвучно „дръж се, момче“. В отговор той му намигна и в следващия миг през тялото му премина първата конвулсия. Няколко секунди по-късно очите му се обърнаха, а юмруците се отпуснаха. Сега той бе почти изцяло във властта на машината. Целият екип трескаво следеше показанията на уредите. Само професор Крьонингер втренчено гледаше Фридман. Настъпилата тишина внезапно бе разкъсана от тревожен машинен писък.

— Какво става по... — започна Фридман, но бе прекъснат от един от асистентите си.

— Рязко се повишиха долната граница на кръвното налягане и пулсът! Дишането е затруднено! Мозъчната активност клони към критична стойност!

— Какво е кръвното налягане?

— Сто и тринадесет на сто при пулс деветдесет и шест... Странно! Започна да спада стремително!

— Започнато ли е разделянето?

— Да, преди двадесет и две секунди — отговори човекът на съседния терминал.

— Какво е състоянието на другия?

— Без изменение.

Действително, завързаният с колани болен продължаваше да потрепва както и преди, сякаш не се бе случило нищо.

— Какво е положението? — попита отново Фридман.

— Налягането продължава да спада! Пулсът е двадесет и два удара в минута! Невероятно! Температурата е тридесет и три градуса и продължава да спада!

— Мозъчна активност?

— Почти липсва! Мисля, че го губим! — изкрещя асистентът.

Крьонингер бе вече скочил на крака и рязко дръпна за ръката Фридман.

— Незабавно започнете с електрошок!!! — извика в ухото му той. Мигове по-късно електродите вече бяха допрени до конвулсиращото тяло на Игор. Вторият удар последва след секунди. Кислородната маска беше вече на лицето му, но изглежда бе твърде късно за това.

— Опитайте отново, по дяволите! — извика професорът.

— Едно, две, три — отброи Фридман. Нов удар.

— Няма пулс! — извика един от асистентите.

— Донесете електрическото одеало — разпореди се Фридман. — Бързо!!!

Няколко минути по-късно, те стояха около тялото на Игор в безмълвно очакване.

— Инжекцията би трябвало да действа всеки момент — наруши тишината гласът на Фридман. И ето, сякаш за да потвърдят казаното, клепачите на Игор потрепнаха.

— Събужда се — зашумоляха всички наоколо. Игор отвори очи.

— Игор, чуваш ли ме? — почти шепнешком попита Фридман. В отговор Игор едва забележимо кимна.

— Какво видя там?

— Там... — дрезгаво изхриптя Игор. — Там имаше още някой.

* * *

В кабинета беше приятно, въпреки отвратителното време вън. Игор гледаше замислено смесващото се с чая мляко в чашата си.

— Професоре, нека повторя всичко отначало. Значи така. Всяка година, точно на днешната дата тези хора постъпват в болницата на тълпи. Никой от тях не е имал подобрение до момента. Не само това, но дори лежащи в болницата придобиват този синдром. Прав ли съм?

— Забравихте да споменете съпадението между описваното в редките мигове на просветление — добави с мрачна усмивка Крьонингер.

— С господин Фридман обсъдихме възможността Те да не са взели на прицел Земята, а просто орбитата ѝ периодично да пресича потока им. Какво ще кажете за това?

— Аз, разбира се, не съм компетентен в тази област, но ако всичко това не е целенасочено, не би ли трябвало още след първия път да се получи разминаване, поради самото движение на Слънцето около центъра на Галактиката?

— Не и ако източникът на излъчването се намира в нея, предполагам.

— Разбирам. Кога трябва да пристигне господин Фридман?

— Всеки момент. Смятате ли, че все още е рано да оповестим нашето откритие? — попита Игор, разтривайки дяволски болящата го в последно време глава.

— Докато го потвърдим, определено да. А ето го и него!

Крьонингер разсеяно гледаше през прозореца към приближаващата се фигура. Изведнъж тя се преви о две и се строполи на плочника. Професорът рязко се надигна, давайки знак на Игор да го последва.

След малко, те вече бяха клекнали около агонизиращия Фридман. Полуотворената му уста беше пълна със слюнка, а сълзящите му очи се въртяха във всички посоки. Крьонингер премери пулса му и се изправи.

— Няма съмнение — едва чуто промълви той.

Пребледнелият Игор го погледна с ням въпрос. Втренчен в празното пространство над главата му, професорът каза сякаш на себе си:

— Просто Те отново са тук.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.